

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ 07/05/2023

Κυριακή του Παραλύτου σήμερα, αγαπητοί αδελφοί, και η ευαγγελική περικοπή του Ιωάννη αναφέρεται στο θαυμαστό σημείο της ίασης του παραλύτου από τον Ιησού Χριστό. Τό γεγονός συμβαίνει στα Ίεροσόλυμα, στην περιοχή, όπου υπήρχε η λεγόμενη προβατική πύλη, από όπου περνούσαν τα πρόβατα που προορίζονταν για θυσία, για να τα πλύνουν πρώτα στη μεγάλη δεξαμενή, την έπονομαζόμενη Βηθεσδά. Διέθετε πέντε μεγάλες στοές, στις οποίες βρίσκονταν ξαπλωμένοι καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου πολλοί ασθενείς που υπέφεραν από ποικίλες ασθένειες και ο λόγος ήταν ο έξης: μία φορά τό χρόνο έστελνε ο Θεός άγγελο έξ ουρανού και ανακάτευε τό νερό. Μετά την πράξη αυτή εκείνος που θά έμπαινε πρώτος στην κολυμβήθρα, στη δεξαμενή δηλαδή, θεραπεύονταν από την ασθένεια που τον τυραννούσε.

Προχωρώντας ο Ιησούς στις στοές δίπλα στη δεξαμενή, βλέπει κάποιον άνθρωπο να βρίσκεται κατάκοιτος, καθώς μαστίζονταν από την άρρώστια του για τριάντα όκτώ χρόνια. Έπειδή προφανώς δέν μπόρεσε να βρεί την ίασή του στους γιατρούς, έναπόθεσε και αυτός, όπως και άλλοι, την έλπίδα του στό Θεό, στην ίαση διά της προβατικής κολυμβήθρας, όπου και παρέμενε επί πολύ καιρό.

Ο παντογνώστης Ιησούς που γνωρίζει τά κρύφια βάθη της καρδιάς, άπευθύνει άπλά την έρώτηση: «θέλεις ύγιης γενέσθαι;». Θέλεις να γίνεις ύγιης; Η άπάντηση είναι προφανής, γι' αυτό και βρίσκεται εκεί σε αυτόν τον τόπο, για να θεραπευθεί. Όμως υπάρχει μία άνυπέροβλητη δυσκολία «Κύριε, άνθρωπον ούκ έχω, ίνα όταν ταραχθῆ τό ύδωρ, βάλη με εις την κολυμβήθραν εν ᾧ δέ έρχομαι εγώ, άλλος πρὸ εμοῦ καταβαίνει», δηλαδή, «Κύριε, άνθρωπο δεν έχω να με βάλει στην κολυμπήθρα όταν ταραχτεί το νερό. Ενώ λοιπόν εγώ προσπαθώ να έρθω, άλλος κατεβαίνει πριν από εμένα».

Τί φοβερός λόγος: «άνθρωπον ούκ έχω», δέν έχω κανέναν άνθρωπο να μέ βοηθήσει, να μέ συνδράμει στην ασθένειά μου, στόν πόνο μου, στην άγωνία μου. Δέν βρίσκεται κανένας δίπλα του, δέν υπάρχει γι' αυτόν συνάνθρωπος και αδελφός. Είναι μόνος μέ μόνη του συντροφιά την άβάσταχτη άρρώστια του.

Η παρέμβαση του Χριστού είναι άμεση, καθώς του λέγει: «Σήκω, πάρε τό κρεβάτι σου και περπάτα». Ο λόγος του Κυρίου εκπληρώνεται παραχρήμα, άφου ο άνθρωπος θεραπεύεται ευθύς άμέσως, παίρνει τό κρεβάτι του και περπατάει. Η μόνη αντίδραση των Ιουδαίων στην θεραπεία του Παραλύτου είναι ότι είναι Σάββατο, ημέρα άκρας άργίας και αφιέρωσης στό Θεό και ως εκ τούτου δέν θά έπρεπε ο θεραπευθείς να κουβαλάει τό κρεβάτι του. Η άπάντηση του πρώην παράλυτου είναι ότι δέν ευθύνεται ο ίδιος γι' αυτήν την άμαρτία, αλλά εκείνος που τον γιάτρεψε, ο όποιος του είπε «πάρε τό κρεβάτι σου και περπάτα». Δέν

ξέρει τί ἄλλο νά πεῖ, δέν γνωρίζει κᾶν τό ὄνομα τοῦ εὐεργέτη του. Φαίνεται τόσο ἀχάριστος, ἀφοῦ μετά τήν ἴαση δέν φροντίζει νά γνωρίσει τόν θεραπευτή του, δέν μεριμνᾷ νά τόν εὐχαριστήσῃ, παρᾶ συνεχίζει νά σηκώνει τό κρεβάτι του μεθυσιμένος ἀπό τό κρασί τῆς χαρᾶς καί τῆς εὐτυχίας πού γιατρεύτηκε ἀπό τήν σχεδόν τεσσαρακονταετή ἀσθένειά του. Καί τώρα συνειδητοποιεῖ ὅτι ὁ σωτήρας του δέν βρίσκεται στόν τόπο ἐκεῖνο, καθώς ὁ Ἰησοῦς διέφυγε, ἐπειδή ὑπῆρχε πλῆθος.

Λίγο ἀργότερα ὁ Ἰησοῦς θά συναντήσῃ καί πάλι τόν θεραπευμένο παράλυτο, αὐτή τή φορά στό ναό καί τότε τοῦ λέγει: «*Δές, ἔχεις γίνει ὑγιής. μήν ἀμαρτάνεις πιά, γιά νά μή σοῦ γίνει κάτι χειρότερο*». Μέ τόν τρόπο αὐτό φανερώνεται ἡ αἰτία τῆς ἀσθένειας τοῦ παραλύτου καί πολύ περισσότερο ἡ αἰτία πού τήν καθιστοῦσε ἀνίατη ἐπί τόσα χρόνια, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ἁμαρτία, χωρίς νά προσδιορίζει ποιά συγκεκριμένα.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί, ἄς σταθοῦμε σέ τρία σημεῖα.

Πρῶτον, ἡ κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδᾶ μᾶς θυμίζει τήν Ἐκκλησία, στήν ὁποία προσερχόμαστε, γιά νά ἀναγεννηθοῦμε καί νά ἰαθοῦμε, ὥστε νά ἐπανέλθουμε στό πρότερο κάλλος, δίπλα στό Θεό. Τό νά βρίσκεται κανεῖς συνεχῶς σέ αὐτή ἐπιζητώντας τήν ἴαση δέν εἶναι ἀπό μόνο του ἱκανό γιά τή λύτρωση παρᾶ τό γεγονός ὅτι ὁ Χριστός διά τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας τήν προσφέρει ἀδιάλειπτα. Ὅπως ὁ παράλυτος βρίσκονταν στήν προβατική κολυμβήθρα ἐπί μακρόν χωρίς ἀποτέλεσμα, καθώς τόν κρατοῦσε δέσμιος ἡ ἁμαρτία, ἔτσι καί ἡ παράλυτη ψυχή ἀπό τίς ἁμαρτίες δέν μπορεῖ νά ἐλκύσει τή χάρη καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Συνεπῶς χρειάζεται ἐπίγνωση, μετάνοια, πίστη, καρδιά καιομένη, γιά νά ἀποτινάξουμε τήν ἁμαρτία πού μᾶς καθιστᾷ ἀνάπηρους νά δεχθοῦμε τή θεία ἐπίσκεψη.

Δεύτερον, στό φοβερό λόγο «*ἄνθρωπον οὐκ ἔχω*», ὁ παράλυτος μέ τή ρήση αὐτή δηλώνει ὅτι βιώνει τήν ἀποξένωση, τήν μοναξιά, τήν ἐγκατάλειψη, καθώς δέν ἔχει τήν βοήθεια τῶν συνανθρώπων του. Πόσοι καί πόσοι καί σήμερα δέν αἰσθάνονται τό ἴδιο καί ἔχουν ἀνάγκη τόν πλησίον, τόν ἀδελφό πού θά προστρέξει δίπλα τους, στήν ἀνάγκη τους. Αὐτό ὀφείλουμε νά τό πράξουμε· κανένας δέν σώζεται μόνος του, ἀλλά ὁ ἕνας διαμέσου τοῦ ἄλλου ὡς σῶμα, ὡς Ἐκκλησία, ὅταν βλέπουμε στό πρόσωπο τοῦ κάθε ἐμπερίστατου ἀνθρώπου τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μᾶς διδάσκει μέ τήν παραβολή τῆς Κρίσεως. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά ὁμως ἡ μοναξιά του γίνεται δυσβάσταχτη, καθώς δέν αἰσθάνεται οὔτε τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή του, γι' αὐτό καί ὁ ὑμνωδός βάζει τά ἐξῆς λόγια στό στόμα τοῦ Ἰησοῦ πρός τόν παράλυτο: «*Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι, καί λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω*» (1^ο τροπᾶριο τῆς Λιτῆς).

Τρίτον, καθημερινά ὁ Θεός μᾶς ἐπισκέπτεται, ὅπως ἔκανε μέ ὅλη τήν ἀπλότητά του στήν σημερινή περικοπή. Εἶναι διακριτικός, ἀθόρυβος, δέν ἀποκαλύπτεται καί προσφέροντάς μας τήν ζωή τοῦ μᾶς ψιθυρίζει συνεχῶς: «*θέλεις ὑγιής γενέσθαι*». Στό ἐρώτημα αὐτό συνήθως ἀδιαφοροῦμε, δέν

δίνουμε κᾶν σημασία, δέν ἀπαντοῦμε, κάνουμε πώς δέν μᾶς ἀπασχολεῖ
βυθισμένοι στήν εὐδαιμονία καί στήν αὐτάρκειά μας, καθώς
αἰσθανόμαστε σωματικά ὑγιεῖς, μήν ἔχοντας κανέναν ἀνάγκη. Εἶναι
καιρός νά ἀπαντήσουμε καταφατικά, λόγω καί πράξη, στήν πρόταση τοῦ
Ἰησοῦ, «ναί θέλω νά γίνω ὑγιής», θέλω νά μέ θεραπεύσεις καί νά μέ
τοποθετήσεις δίπλα σου θεραπευμένο στή Βασιλεία σου. Ἀμήν.

Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος
Σέργιος Μαρονέλλος